

‘com més rego menys pago’

JOSEP ALUM

‘com més rego menys pago’

o havia parat massa compte en el tema de l'aigua i el descontentament de nombrosos blanencs (de soca-rel o residents), pel criteri que aplica l'Ajuntament de Blanes als seus ciutadans. Fins que, l'altre dia, un sopar, un d'aquests entranyables sopars prenatalencs als quals vas per gust i no per compromís, va aplegar, d'una banda, una colla d'amics i amigues de tota la vida (la colla) i, de l'altra, va propiciar una animada sobretaula. Un dels amics del ram de l'aigua (no pren alcohol) va encetar el tema amb una frase que si no fos pel que porta implícit, és per "descollonar-se" de riure: "Com més rego menys pago". "Què has dit?" "El que sentiu, quanta més aigua gasto menys pago". A partir

d'aquí gairebé tots els presents van aportar alguna anècdota, alguna experiència personal o propera sobre aquest tema. Com la de l'amiga que ha hagut de portar el pare a una residència on pugui estar millor atès (ella viu a Girona i ha d'afegir diners cada mes perquè amb la pensió del pare no arriben) i que ha comprovat com, en quedar la casa buida, l'import de les factures d'aigua s'ha incrementat de manera remarcable. Amb matisos, un cas molt similar és el d'un altre dels presents qui, després de portar la seva mare (vídua, dependent i amb una pensió justeta) a casa seva, ha vist també com les factures d'aigua del domicili matern s'han incrementat. Queden lluny aquells dies en els quals amb el sr. Montilla presidint la Generalitat, el seu conseller de Medi Ambient, el sr. Baltasar, va estar a punt de treure en processó la verge de Montserrat perquè, després de mesos de "pertinaz sequia", fes un miracle i plugués. Uns temps en els quals ens recomanaven tancar l'aixeta mentre ens rentàvem les dents i tot un seguit d'altres consells per estalviar aigua. Res a veure amb el que explicava també durant el sopar, un dels presents: "vaig anar a protestar per l'increment de les factures d'aigua d'un pis que fa uns mesos va deixar la meua filla i sabeu quin consell em van donar?... vagi cada dia o alguns dies al pis, obri les aixetes i deixi-les rajar unes quantes hores".

Sincerament, si no fos perquè, almenys al nostre país, l'aigua és un bé preuat i escàs, tot plegat podria haver inspirat a Pere Calders algun dels seus contes més esperpèntics i surrealistes.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2015/01/04/mes-rego-menys-pago/704219.html?utm_source=rss